

1.

Commissaris Van Straaten trommelt met zijn vingers op het bureau.

Hij kijkt rechercheur Peter van Opperdoes aan en zucht diep.

‘Je doet je werk goed, Peter, maar ik maak me zorgen om je.’

‘O?’

‘Daarom zit je hier bij me op kantoor. Ik vraag me af: gaat het wel goed met je?’

Peter glimlacht.

‘Ik werk bij een fijn politiebureau, midden in het prachtige Amsterdam. Alles is goed, hoor.’

De commissaris schudt langzaam zijn hoofd.

‘Geloof u me niet?’

‘Je mompelt de laatste tijd veel in jezelf, Peter, alsof je tegen een onzichtbaar iemand praat. Zie je soms spoken?’

Ineens schuift Peter onrustig heen en weer op zijn stoel.

‘Wat is er toch met je? Zeg het me maar.’

‘Met mij is alles prima,’ broemt Peter een beetje boos, ‘maakt u zich maar niet druk om mij.’

Van Straaten kijkt hem recht aan.

‘Goed, als jij het zegt.’

‘Ja, ik zeg dat.’

‘Oké, dan kun je nu wel gaan.’

Peter staat op van zijn stoel en bij de deur zegt hij:

‘Trouwens, mijn jonge collega Jacob is een prima kinderoppas voor me.’

Pats! De deur slaat met een klap dicht.

Commissaris Van Straaten is weer alleen in zijn kamer. Bezorgd schudt hij zijn hoofd.

Peter loopt langzaam de trap van het politiebureau af. Hij moet een beetje uitkijken met het hardop praten tegen zijn vrouw.

Zijn vrouw is al twee jaar geleden overleden.

Maar nog steeds heeft hij contact met haar.

Soms hoort hij haar ineens tegen hem praten.

En dan praat hij dus terug.

Peter kijkt op zijn horloge.

Het is nog vroeg.

Jacob komt pas over een halfuur.

Er is nog wel tijd voor een kop koffie.

Beneden in de hal drinkt Peter zijn koffie bij de *wachtcommandant*.

Dan gaat ineens de deur open.

Twee mannen komen binnen.

Ze dragen oranje jassen en hebben allebei een dikke buik.

Het zijn twee schoonmakers van de gemeente Amsterdam.

‘Goedemorgen, heren’, zegt de wachtcommandant.
‘Goedemorgen,’ antwoordt de ene dikkerd, ‘kijk eens wat we gevonden hebben in een vuilnisbak in de Westerstraat.’

De schoonmaker legt voorzichtig een mobiele telefoon op het bureau van de wachtcommandant neer.

‘En hij staat nog aan ook!’

‘Ach, de zoveelste telefoon’, zegt de wachtcommandant. ‘Goed, ik pak even een formulier. Waar hebben jullie hem ook alweer gevonden?’

‘Nou, in de ...’

Trrrrrrrrr! Trrrrrrrrr!

‘Krijg nou wat’, mompelt de schoonmaker. ‘Hij gaat over.’

‘Dat is vast de eigenaar die zijn eigen toestel belt’, zegt de wachtcommandant. ‘Neem hem maar op, hoor.’

‘Nee, nee, hij is nu van jullie’, grinnikt de schoonmaker. ‘Neem jij maar op.’

De wachtcommandant kijkt naar de telefoon.

Maar doet niks.

Trrrrrrrrr! Trrrrrrrrr!

Dan pakt Peter met een glimlach het toestel op.

‘Hallo?’

‘O, mijn god ... mijn god’, klinkt een vrouwenstem.

‘Wat ben ik blij dat er iemand opneemt. Is mijn zoon bij u?’

‘Nee, mevrouw, het spijt me. Uw zoon is hier niet. Deze telefoon is gevonden. U spreekt met de politie, met rechercheur Peter van Opperdoes.’

Aan de andere kant van de lijn klinkt een wanhopige snik.

‘Mijn zoon is al drie dagen weg, vermist. Ik weet niet waar hij is. Zijn telefoon was mijn enige hoop.’

2.

Met grote stappen loopt Jacob de researchkamer binnen.

‘Wat hoor ik nou?’

Peter kijkt zijn jongere collega aan.

‘Wat heb je gehoord?’

‘Er is een telefoon in een vuilnisbak gevonden en de moeder van een vermiste man belde op.’

Peter knikt.

‘Zo is het precies. De moeder is onderweg naar het bureau.’

Jacob hangt zijn jas op.

Dan loopt hij naar zijn oudere collega toe.

Op het bureau van Peter ligt het mobieltje in een plastic zak.

‘Dat is hem?’

‘Ja.’

‘Hoe lang is die zoon al vermist?’

‘Drie dagen en volgens zijn moeder was hij de laatste tijd bang.’

‘Kennen we hem?’

Peter pakt zijn notitieboekje.

Hij bladert naar de laatste bladzijde.

‘Michael Zand heet hij. Zesentwintig jaar oud.

Woont in Amsterdam-Oost. Dat is alles.’

Jacob trekt een wenkbrauw omhoog.

‘Geen strafblad of iets anders?’

‘Nee, het is een heel brave jongen.’

‘Een brave jongen die een mobieltje weggooit dat het nog doet.’

Peter haalt zijn schouders op.

‘Tja, misschien was hij dronken? Of kwaad? Zeg het maar. Er kunnen duizend redenen zijn.’

Klop! Klop!

Er klinkt een zacht klopje op de openstaande deur.

Peter kijkt om en ziet een vrouw op de gang staan.

Ze is een jaar of vijftig.

Haar kleding ziet er duur uit.

‘Meneer Van Opperdoes, neem ik aan?’

Peter staat op en maakt een hoffelijk gebaar.

‘Dat ben ik, mevrouw ...’

‘Mijn naam is Welling, Diana Welling. Ik heb u zojuist aan de telefoon gehad.’

Peter schuift een stoel bij zijn bureau.

‘Gaat u toch zitten, mevrouw.’

Jacob komt naast haar staan en geeft haar een hand.

‘Mijn naam is Jacob. Ik werk samen met onderzoeker Van Opperdoes. Wilt u koffie?’

‘Nee, dank u.’

De vrouw staart naar de telefoon in de plastic zak.

‘Is ... is dat zijn telefoon?’

Peter knikt.

‘Herkent u hem?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Nee, maar als dat de telefoon is die u opnam toen ik belde ... ja, dan is het zijn telefoon.’

Er valt een korte stilte.

‘Michael Zand is uw zoon,’ zegt Jacob dan, ‘maar uw naam is Welling.’

‘Mijn man ... mijn ex-man inmiddels ... heet Zand. Vandaar.’

Peter fronst.

‘Dat is toch niet toevallig Frits Zand?’

Diana Welling kijkt verrast op.

‘Kent u hem?’

‘Nou, ik kende ooit een zekere Frits Zand. Ik weet natuurlijk niet of het dezelfde is.’

De vrouw laat haar hoofd zakken en knikt.

‘Hij is het vast. Het verbaast mij niets dat de politie hem kent.’

‘Tja’, mompelt Peter.

‘Maar goed,’ zegt Diana Welling snel, ‘het gaat niet om hem, maar om mijn zoon.’

Jacob kijkt Peter even aan.

Peter geeft een knikje.

Jacob begrijpt het meteen.

Nu verder praten over de vader heeft geen zin.

‘Juist,’ zegt Jacob, ‘drie dagen geleden sprak u uw zoon dus voor het laatst.’

‘Ja, en ik merkte meteen dat er iets was.’

‘Wat dan?’

‘Dat weet ik niet precies, maar een moeder voelt zoiets aan. Er was iets mis!’

‘Hoe laat belde hij?’, vraagt Peter.

‘Acht uur ’s avonds.’

‘Wat zei hij precies?’

‘Dat hij even weg moest, maar dat ik me geen zorgen hoefde te maken.’

‘Aha.’

‘Sinds die tijd niks meer, meneer Van Opperdoes. Al drie dagen. Normaal belt hij elke dag. Maar nu, geen telefoontje, niks.’

Ze heft haar handen wanhopig in de lucht.

‘Thuis is ... is hij ook niet. Ik ... ik snap er niks meer van.’

3.

Peter opent de deur naar de zolderverdieping van het politiebureau. 'Ijsselstein!', roept hij.

'Ja, ja, ik kom eraan.'

Roy Ijsselstein, de *digitaal rechercheur*, komt de trap af. 'Wat wil je, Peter?'

Peter houdt de plastic zak met de telefoon omhoog.

'Kun je hier iets mee?'

'Aha, de telefoon uit de vuilnisbak. Daar kan ik van alles mee. Zeg het maar.'

'We willen weten wie er heeft gebeld naar deze telefoon. En naar wie er gebeld is.'

Ijsselstein maakt een spottend geluid.

'Pfff, daar heb ik de telefoon niet eens voor nodig. Alleen het nummer.'

Glimlachend steekt Peter de telefoon in zijn jaszak.

'Daar hoopte ik al op. Hier heb je het nummer.'

Peter duwt hem een papiertje met het telefoonnummer in de hand.

'Hoezo hoopte je daar al op, Peter?'

'Die telefoon moet eerst naar de technische recherche voor mogelijke vingerafdrukken en sporen van *DNA*.'

Ijsselstein knikt.

'Oké, logisch. Nou, ik ga met dat nummer aan de slag. Je hoort van me.'

Peter loopt terug naar de researchkamer en geeft Jacob een seintje. Samen gaan ze de straat op.

Het is lente in Amsterdam.

De zon schijnt en de mensen zijn vrolijk.

Ook Peter en Jacob genieten van de zon.

Dan zegt Jacob: 'Vertel me nu maar eens wie die vader van de vermiste is.'

'Frits Zand?'

'Ja, wat is dat voor een kerel?'

Peter denkt na. 'Ik heb hem een paar keer ondervraagd want zijn naam werd genoemd in zware zaken, zelfs moord.'

'Aha.'

'Maar er was nooit genoeg bewijs tegen hem. Hij is nooit veroordeeld.'

'Een slimme jongen?'

'Veel te slim. Ik heb een slecht gevoel bij die man.'

Langzaam lopen ze door de stad. Tot ze bij de Westerstraat komen. Daar blijven ze staan.

Peter wijst naar een vuilnisbak op de stoep.

'In die bak is de telefoon gevonden, Jacob.'

Jacob bekijkt de bak, maar daarna kijkt hij omhoog.

'Wat zoek je?', vraagt Peter.

Jacob glimlacht. 'Kijk eens!'

Dan ziet Peter het ook. Aan de dakrand van een winkel hangt een kleine camera.